

„Hvorfor gør du dig alle de meningsløse Bekymringer?“ sagde hun og strøg hende over Haaret. „Du grubler dig ind i alle mulige sygelige Stemninger, der stjæler Livet og Lykken ud af Hænderne paa dig. Kan du dog ikke mærke det! ... Lad nu dit Hjerte raade, Barn!“

Hun tog om Jyttes Hoved og bøjede det tilbage i et fortvivlet Haab om at kunne raabe hendes myrdede Kærlighed tillive. Men Jytte saa hende fortrydeligt op i Øjnene og sagde:

„Du har ellers altid lært mig, at jeg skulde bruge min Forstand. Og nu synes jeg, vi skal holde op med at tale om Dihmer, Mor! Det faar mig blot til at synes mindre og mindre om ham.“

Hun rejste sig i det samme og gik ud af Stuen — op til sig selv.

Fru Bertha blev staaende ved Stolen. Harmen brusede op i hende. Nej — tænkte hun — skulde denne letfærdige Leg med Livet og Døden da aldrig have Ende? Var det ikke hendes Pligt nu at gribe til det yderste Middel og tvinge Jytte, — føre hende til hendes Lykke med tilbundne Øjne som en sky Hoppe, uden at hun nogensinde fik at vide, at hun ikke havde valgt frivilligt?

Tanken var slaaet ned i hende paa Hjemvejen efter Mødet med Generalkonsulens. Hun havde hørt Tale om en tysk Læge i Genua, der i det skjulte var meget søgt af den elegante Verden hernede paa Grund af sine Helbredelser ved Hypnose.

Det blev dog ikke til mere end et Vredens Lynglimt hos hende. Hun vidste kun altfor godt, at hun aldrig vilde vove sig til at tage sit Barns Skæbne ud af Hænderne paa Livets skjulte Magter for at styre den efter sin egen Vilje. Her stod hun ved Grænsen af sit Mod og erkendte sin Afmagt. Saa sikker hun var paa at vide Vejen til Jyttes Fred og Lykke — hun turde alligevel ikke tage Ansvar et paa sig.

„Ske din Vilje!“ lød det i hendes Øre med Grandtantens mørke Røst, og hun nikkede hen for sig til Bekræftelse. — Ja! Hun gav tabt! Overgav sit Barn i de ukendte Magters Varetægt. Hun var træt nu, orkede ikke mere. —

Oppe i sit Kammer havde Jytte taget sin Skrivemappe frem.